

Voor het ochtendkrieken ben ik wakker. In de halfduistere kamer scharrel ik met een flash-light naar de waterkoker om mijn kopi tubruk te maken. Ik kan alles vinden behalve het stopcontact. Uiteindelijk vind ik er een bijna op de vloer. Aangezien het snoer niet toereikend is, zet ik de waterkoker op de grond.

Ach, languit liggend en daarna zittend, heeft ook wel weer wat.

Ik nestel me op het balkon en zie dat het op straat al een drukte van belang is. Werknemers van het hotel komen met hun brommer, verkopers met allerlei barang lopen langs. Ik zie dat de tuinman van het koloniale huis aan de overkant ijverig bezig is bloemblaadjes op te rapen van het

grasveldje. Het is een mooi verzorgde tuin. Ik hoor een perkutut maar kan niet ontdekken waar zijn kooi (aan het dak?) is opgehangen.

De kou van de eetzaal komt me al tegemoet wanneer we de lift uitstappen. Ik zoek maar een tafeltje uit dat ietwat in de zon staat. Het uitgebreide ontbijtbuffet bestaat uit Indonesisch- en Europees eten. Ik bestel dadar (omelet) en geroosterd brood.

Het brood wordt heel leuk aan een satéstok opgediend – 4 stuks - en de dadar apart met alles erop en eraan, geschikt ook voor vier personen. Ik ben al geen ontbijtmens en werk met moeite zoveel mogelijk weg. Verontschuldigd zeg ik tegen het dienstertje dat het opgediende eten meer dan prima is.....

Voordat we aan het geplande uitje gaan beginnen, heb ik een klein onder onsje met Bertie en Djun. Ik wil graag Kampong Makassar terugzien waarvan ik me slechts een groot wit huis herinner. Aan de hand van een tekening laat ik zien dat op twee manieren mogelijk is een blik hierop te werpen. Bertie die waarschijnlijk gewend is aan

vragen van Nederlanders naar voormalige Jappenkampen, weet waar ik het over heb. Bijna alle kampen zijn nu militair terrein en hermetisch afgesloten voor pottenkijkers. Ik laat het idee varen.

Als eerste gaan we naar Kebun Raya, voormalig 's Lands Plantentuin. Sinds mijn jeugd ben ik daar niet meer geweest. Wel hebben we negen jaar geleden daar vlakbij in een hotel gezeten maar geen kans gezien die te bezoeken. Diezelfde avond werden wij geronseld door een plaatselijke gids en bijna alle gasten gingen mee

voor een tour. Ik heb er een anak angkat (adoptiekindje) aan overgehouden, dochtertje van de gids. Met twee busjes hebben we een leuke en goed georganiseerde reis ondernomen.

Ik heb eigenlijk alleen belangstelling voor de orchideeënkas. Omdat die nogal ver verwijderd ligt vanaf in de ingang besluit Djun de afstand maar per auto af te leggen.

Het wordt een teleurstelling. De kas is smal en vrij klein. Natuurlijk blijft een orchidee prachtig om te zien. Een suppoost blijft op afstand om toe te zien of ik niet stiekem een zeldzaam

exemplaar 'leen'. Behalve dat heb ik niets zeldzaams kunnen ontdekken en heb ik prachtiger exemplaren in Nederlandse orchideeënkassen gezien.

Ik moet weer zo nodig en Djun rijdt me tot voor het gebouwtje. Het zijn

hurktoiletten, maar schoon. Het vereist wel enige lenigheid en behendigheid, want echt hurken doe ik niet. Er is altijd water voorhanden om me te wassen, maar van toiletpapier hebben ze nog niet gehoord. Een kleine mandibak met gayung waarmee ik naderhand ook het toilet doorspoel, is standaard. Ook is er meestal een stukje zeep en de

meegenomen tissues zijn handig. Die doe ik in een gesloten prullenbak. Overigens ga ik ook niet zitten op een toiletpot.....Het valt me in de loop van de reis op dat zelfs in de kleinste desa's ook een toiletdouche is die ik thuis heb. Overigens is het woord 'toilet' normaal en niet kamar kecil en asbak blijft asbak.

We laten ons rondrijden door het schitterend aangelegd park. Hier en daar stopt Djun om wat foto's te nemen. Bertie vertelt dat op zon- en feestdagen het park

vol zit met luitjes die picknicken. Deze dag lijkt het park voor ons alleen. Bij een groot wit huis stoppen we. Hier worden de hoge gasten van Indonesië ontvangen. Het lijkt op een klein paleis. Bij een grote vijver maakt Peter foto's

van de verschillende Lotus.

De weg naar de Puncak is boeiend. Je voelt aan de temperatuur buiten dat

we vrij hoog in de bergen zijn. Bij de theeplantages stoppen we. Het plukseizoen is voorbij en de struiken zijn allemaal gekortwiekt.

Bij een durianstalletje stoppen wij en Bertie gaat onderhandelen over de prijs. Lager dan rp. 25.000,00 (ongeveer eur. 2,50) komt hij niet, maar ik bescheur me

aan het heerlijke fruit. Voor de outsiders: voor het gemak rekenen we 1:10, maar eigenlijk is het 1:15. Tjonge, het mag duurder zijn dan het andere fruit, maar voor mij is het een delicatessie waar ik al zo lang naar verlangd heb. Ik laat er een

paar openen en ook Peter

snoept mee. Djun vindt het ook heerlijk.

In Nederland zijn ze in diepvries te koop, maar ik mag dat fruit alleen in de tuin eten.....

Op het een na hoogste punt stoppen wij opnieuw bij een terrein dat omzoomd is door diverse stalletjes. Er is van alles te snoepen en ik neem eerst gepofte ketela (zoete aardappel). Bertie trakteert me op een geroosterde maïskolf.

‘Met boter?’ vraagt ze nog. Ja graag. En ja, dan moet ik weer zo nodig.

Op toeristen berekend, is

er toch een (hurk)toilet en na gebruik doe ik rp. 1000,00 in het bakje.

Door de laaghangende bewolking is het uitzicht op de Puncak ietwat bedorven. Ik word omringd door gasten die me wat willen verkopen. Allemaal hebbedingetjes en ik bedenk me dat ik al zoveel heb aan kettingen e.d. Wel koop ik een zak gebakken, in kleine vierkante stukken gesneden, tahu met wat rawit (tahu sumedang). Het smaakt me prima.

Op de terugweg vertel ik aan mijn begeleiders over het debacle van de saté kambing, de vorige avond. Ze moeten er smakelijk om lachen.

Djun belooft me dat hij een uitstekend restaurant weet te vinden in Bogor.

Verder wil ik graag andere teenslippers kopen, want die ik aanheb zijn eigenlijk bedoeld voor het strand/zwembad. En al zijn ze

niet van die 'ordi'.....ik schaam me vijf slagen in de rondte daarmee in het chique hotel te lopen. Dichtbij het hotel is een Outletwinkel. Nou ja, die winkels zitten ook overal. Verder voel ik een opkomende blaas tussen mijn tenen. Een paar sandalen zullen welkom zijn.

Om de tijd te rekken maken we toch een kleine tour door Bogor. We kunnen ons voormalig optrekje van toen niet terugvinden. De grootste drukte op de pasar is al op z'n retour en ik wik en weeg of ik toch nog een kijkje zal nemen.

Dan is het tijd voor de saté kambing. Niet te geloven.....Djun rijdt naar de nerinkjes waar ik mij een dag van te voren niet heb durven wagen. 'Priet-priet', een parkeerwachter blaast op een fluitje en zwaait met z'n armen om aan te geven dat er tussen de vele auto's nog een plekje is. Dan volgt trus-trus (= vooruit) terwijl Djun achteruit rijdt. 'ahruit-ahruit' moedigt de man Djun aan die voorzichtig de wagen laveert. Nauwkeurig parkeert hij de wagen, als het ff kan precies voor een

eetstalletje. Djun is niet tevreden, want de auto staat te dicht bij een andere auto. Opnieuw 'priët-priët' nu om andere auto's tegen te houden en herhaalt het trus-trus, ahruit-ahruit. Hoe vaak zal ik dat nog horen!

De geur van geroosterd vlees dringt m'n neus binnen. Er zijn verschillende saté restaurantjes. Gedecideerd loopt Djun ons voor naar het restaurantje van zijn keuze en aan een wat gammele tafel nemen we plaats. Bertie doet de bestelling. De man 10-20 stuks, vraagt hij? Doe maar. Met rijst, lontong of nog iets anders?

Ja graag ook tumis kangkung, tempé- en tahu goreng, teh botol

Sosro.....Peter hapt bij vergissing in een klein gesneden rawit en opnieuw springen de tranen in zijn ogen. Hij verslikt zich en krijgt daarna een enorme hoestbui. Met bir Bintang is de

brand geblust.

De saté is lekker mals en vers geroosterd, de saus is van kecap zoals het hoort, brambang uit een stopfles, krupuk voor wie er trek in heeft, de kangkung zalig en wanneer Peter afrekent is hij in het totaal rp. 39.000,00 kwijt. Te gek voor woorden, zo goedkoop.

We gaan nog naar Outlet, maar ik kan niet slagen. Uit een mand vis ik een zwart T-shirt met korte mouw en betaal rp. 10.000.

In het hotel sms ik Xenia dat we de volgende dag vroeg in de middag bij haar zullen zijn in Sukabumi.

Ons laatste avondmaal gebruiken we in het ijsskoude restaurant voor een veelvoud aan rupias ondanks een bescheiden bestelling.

Dat 'vroeg in de middag' zal anders verlopen.....

Wordt vervolgd
Mila

